

המליצים הפושעים דרכם לדבר על-פי רב בלשון מליצה וחידה שהוא דבר נסתר בחינת גנבה, כי הם גונבי נפשות ישראל על-ידי מליצתם ומוכרים ומוסרים אותם לרשות הסטרא אחרא שהוא קליפת עמלק שהוא בחינת כפירות ואפיקורסות.

שיחות

(מר' ישראל אודסר, זצ"ל - על פורים)

רבי ישראל וחברים משוררים מנגוני פורים,

"שושנת יעקב צהלה ושמחה, בראותם יחד תכלת מרדכי,

תשועתם הייתה לנצח, ותקוותם בכל דור ודור".

"להודיע, להודיע, להודיע..

שכל קוויך לא יבושו ולא יכלמו, לא יכלמו לנצח כל החוסים בך!"

אוי יוי הנגונים שקבלנו מרבנו, צריך לקלט הניגון והדבורים,

זה התחזקות כזה.. פורים זה אור של משיח, ואז הזמן להודיע לכל

העולם!

שניהם, שני הנגונים אני זוכר, בפעם הראשון, בפעם השני, אני שמעתי הנגונים האלו והיה לי התעוררות כזה.. עד היום אני מרגיש את ההתעוררות, עד היום!

כשאני מזכיר עצמי כשמעתי פעם את הניגון הזה אז אני נעשה אדם אחר, ההתעוררות הוא בלי סוף, בלי גבול, כן. וראיתי שכל אלו שתמכתי אתם אחרי הפטירה של רבי ישראל קרדונר, בירושלים היה רב שלמה וקסלר ורבי נתן הבעל של גיטלה, ורב גדליה ברגר, ראיתי ממש השראת השכינה.

"שושנת יעקב צהלה ושמחה בראותם יחד תכלת

מרדכי", לא רק שמחה - "צהלה ושמחה!"

למה "צהלה ושמחה"? "בראותם יחד

תכלת מרדכי". "בראותם יחד", מה זה

"יחד"? אחדות ואהבה. יחד, שנתקבץ

יחד בשלום, באהבה, אז יתגלה רבנו

בעולם.

"תכלת מרדכי", מרדכי

היהודי, מרדכי זה הצדיק,

ומרדכי היחידי שלא יכרע ולא

ישתחוה, זה "תכלת מרדכי" - האור

של מרדכי!

אוי ווי, אוי ווי, אפילו שאני שמעתי

מאנשי שלומנו מאה פעמים "שושנת יעקב צהלה

ושמחה", זה היה אצלי חדש כאילו עדיין לא שמעתי

כלל. זה היה בהתעוררות כזה, באמונה כזה, בשמחה

כזו.. שהיה חדש!

שושנת יעקב זה עניין גדול, שושנה זה עניין נורא מאד.

רואים בתהלים "למנצח על שושנים לאסף", "למנצח על שושן",

שושנת יעקב זה עניין המובחר שבעם ישראל, המובחר שביעקב. וגם-כן

סביב השושנים גדלים קוצים והשושנה היא יוצאת מהקוצים. שושנת

יעקב זה עניין גדול, זה ברסלב!

רבי ישראל הוא רקד בפורים, "להודיע, להודיע, להודיע.. הוא לא

היה יכל ללכת הלאה מהמלה "להודיע". וכן כל אחד מאנשי שלומנו

אמר כל מלה, "להודיע להודיע להודיע..", שתשועתם הייתה לנצח,

ותקוותם בכל דור ודור.

להודיע לנו, להגיד לנו, "להודיע להודיע להודיע, שכל קוויך", אם

היה העולם יודעים מזה - היה כולם צדיקים קדושים, כן. רק העיקר

אנחנו בחכמות, אנחנו לא מאמינים איך אפשר לתקן חולים כאלה

בדורות האלו, איך אפשר זה? אז מייאשים עצמם.

אהא! צריכים להודיע שכל קוויך, כל קוויך זה כולם, כל המקוים

להשם, יהיה מי שיהיה!

"כל קוויך לא יבושו, ולא יכלמו לנצח, כל החוסים בך!"

רבנו הקדוש מבאר את הפסוק: "חזקו ויאמץ לבבכם כל

המייחלים להשם", חזקו ויאמץ לבבכם אפילו יהיה מי שיהיה - חזקו

ויאמץ לבבכם, לא ליפול חס-ושלום. "חזקו ויאמץ לבבכם", חזק

ואמץ!

כן, כמו שכתוב בהפתק, "תלמידי היקר, נהניתי מאד מעבודתך,

ועליך אמרתי". "נהניתי מאד מעבודתך" - כמו שאתה. נו, חזק ויאמץ

לבך, חזק ואמץ בעבודת השם. ותכף - החתימה, נַחַם נַחַם מְאֹד מְאֹד,

זה החתימה הוא הידיעה, הוא מודיע לנו את זה. עוד לא היה חתימה

כזו בחיי רבנו, זה רק נתגלה בהפתק הזה, זה התגלות חדש שהוא הוא

השיר שיתגלה לעתיד, פשוט כפול משלש מרבע, נַחַם נַחַם נַחַם מאומן.

זה התגלות חדש, זה הגאָלה, כל הגאָלה תלויה בו!

אם אנחנו היינו אומרים את זה, אז מי אנחנו? אבל מה שרבנו

הקדוש גלה, זה עוד לא אפילו כטפה מן הים, הוא גלה רק מועט מחזיק

את המרבה, רק מעט מעט, טפה מן הים מגדלתו. והוא ידע איך

שאנחנו צריכים אליו בכל דבור ודבור שלו בשביל להכיר את השם

יתברך ולזכות ליראת שמים ואמונה ואמת.

אוי, דבורים כאלה, נכד הבעל-שם-טוב... (ההמשך יבוא)

עצות ותפילות

(לקוטי עצות - דעת, מו-מו)

❖ עיקר שעשוע עולם הבא הוא

להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך ולדעת ולהכיר אותו יתברך, שעל-

ידי-זה סמוכין וקרובין אליו יתברך, כי כל מה שמכירין ויודעין אותו

יתברך ביותר, סמוכין אליו ביותר, כי שאר כל הדברים כולם יתבטלו

לעתיד, ולא ישאר לעתיד רק זאת הבחינה להודות ולהלל ולדעת אותו

יתברך, וזה כל שעשוע עולם הבא (לקוטי מוה"ר"ן תנינא, סימן ב).

❖ עיקר האדם הוא הדעת, ומי שאין בו דעת אינו מן הישוב ואינו

מְכַנָּה בשם אדם כלל, רק הוא חיה בדמות אדם. ועיקר הדעת הוא

דעת דקדשה, דעת תורתנו הקדושה, לידע כי יש אלקים שליט

ומשגיח בארץ ולעשות רצונו ומצוותיו יתברך. וכשזוכה

לדעת הזה בשלמות הוא ניצול מכל החטאים והעוונות,

כי אין אדם עובר עברה אלא-אם-כן כנס בו רוח

שטות, אבל כשממשיך עליו הדעת הקדוש הזה

לזכר בהשם יתברך בכל עת, בוודאי ינצל

מחטאים (שם ז).

❖ ... באנו לפניך ה' אלקינו ואלקי

אבותינו, אלקי הראשונים

והאחרונים, מגן ומושיע לנו בכל

דור ודור. שתרחם עלינו

ברחמך הרבים, ותעזר לנו

ותזכנו שיהיה נשאר זכרנו לדורי

דורות, ולא יפסק חבל הקדשה של

ישראל לעולם. שתשפיע עלינו יראת

שמים באמת, באופן שנוכה שיהיו דברינו

נשמעים תמיד לעבודתך וליראתך. ונוכה בכל

יום תמיד לדבר עם חברינו ובנינו ביראת שמים,

ויתקיימו דברינו ודעתנו אצלם, ולא יעברו דברינו

מלבם חס ושלום, רק יכנסו דברינו האמתיים בלבם,

וישמעו ויתקיימו אצלם לעד כיתד חזק בל ימוט. וישבו אליך

באמת, באופן שנוכה כלנו להאיר בהענפים היוצאים מאתנו

להשאיר בנים ותלמידים הגונים הרבה בעולם, עד שבנינו ותלמידינו

יזכו להוליד עוד בנים ותלמידים רבים, להאיר בהם הדעת הקדוש

ששמענו וקבלנו מפי רבותינו וחכמינו זכרונם לברכה, וכן מדור לדור

לעולם. "דור לדור ישבח מעשיך וגבורותיך יגידו".

❖ ויקים בנו מהרה מקרא שכתוב, ואני זאת בריתי אותם אמר

ה' רוחי אשר עלך ודברי אשר שמת בפיך לא ימושו מפיך ומפי זרעך

ומפי זרע זרעך אמר ה' מעתה ועד עולם... (לקוטי תפילות ב' - מתוך

סיפור

(מתוך שיחות הר"ן, רל"ב)

❧ ... גבור אחד חגר מתניו לכבוש חומה חזקה.

ואחר כך כשבא אל השער, היה ארוג על השער מטוה מקורי עכביש

שתם השער. וכי יש שטות מזה שיהיה חוזר ממלחמתו מחמת

הסתימה של הקורי עכביש?

ומבאר הנמשל ממילא לעניין מה שקשה על האדם לדבר לפני השם

יתברך או לפני הצדיקים האמתיים מה שבלבו. וכל זה מחמת בושה

וכבודת שלו שאין לו עזות דקדשה, בוודאי הוא שטות גדול. כי הלא

הוא רוצה לכבש בדבורו מלחמה חזקה שהוא מלחמת היצר. ועכשיו

כשהוא סמוך לדבר, ולכבוש ולשבר חומות ולפתוח שערים על ידי

הדבור, ובשביל מניעה קלה מחלישות דעתו וכיוצא ימנע חס ושלום

מלדבר, כי הלא המניעה הזאת נחשבת לסתימה של קורי עכביש כנגד

החומות שרוצה לשבר בדבורו.

שבת שלום!